

činu S-ově podle §§ 5 a 411 tr. zák. Jest uvážiti, že i ten, kdo na pachatele, k spáchání trestného činu již rozhodnutého úmyslně působí za tím účelem, by ho v jeho rozhodnutí posílil, ho k provedení, pokud se týče k dokonání činu podnítil a povzbudil, má za čin jím spáchaný zodpovědnost jako intelektuální pomocník, to i, když svoji činnost vyvíjí teprve v době, kdy bezprostřední pachatel s provedením trestného činu již započal. Pokud zmateční stížnost nedbá skutkových předpokladů rozsudku a na kusém podkladu provádí hmotněprávní zmatek, není doličena po zákonu a nelze k ní přihlížeti.

Čís. 3933.

Je-li slovní vyhrůžka sesílena bezprostředně následujícím skutečným násilným jednáním pachatele proti napadenému (lehkým poraněním), jest to i ono jednání přičítati za samostatné souběžné trestné činy.

Okolnost, že pachatel proti ohroženému bezprostředně po vyhrůžce oním způsobem jednal, může míti význam jednak pro zkoumání pachatelova úmyslu uvésti ohroženého ve strach a nepokoj, jednak otázky, zda pachatelova vyhrůžka, hledíc na důležitost zla, jímž bylo hrozeno, byla vzhledem k tomu, jak byla provedena, způsobila vzbuditi důvodnou obavu.

Pro pojem »následků« (§ 411 tr. zák.) nestačí zjistiti jen viditelné známky (modřiny a boule), nýbrž jest třeba zjistiti i porušení (aspoň nepatrné) tělesného zdraví (neporušenosti) napadeného.

(Rozh. ze dne 11. září 1930, Zm I 651/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 31. července 1929, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými: Jaroslav M. zločinem veřejného násilí podle § 99 tr. zák. a přestupkem úmyslného uškození na těle podle § 411 tr. zák., František M. přestupkem úmyslného uškození na těle podle § 411 tr. zák. a Eleonora H-ová přestupkem dílem dokonáného, dílem nedokonáného úmyslného uškození na těle podle §§ 8, 411 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v celém obsahu a věc vrátil soudu první stolice k novému projednání a rozhodnutí, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Kromě právní námitky podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., v níž se popírá způsobilost výroku obžalovaného Jaroslava M-a, naplniti pojem vyhrůžky ve smyslu § 99 tr. zák., uplatňuje zmateční stížnost ohledně tohoto zločinu věcně i zmatek podle § 281 čís. 10 tr. ř., ježto nemůže v jednání obžalovaného, ana byla vyhrůžka uskutečněna v menší přestupek, jíti o dva samostatné delikty podle §§ 99 a 411 tr. zák., nýbrž že onen odpadá. Tento názor není správný; tam, kde má na slovní vy-

hrůžku bezprostředně následující skutečné násilné jednání proti ohroženému, naplňující o sobě skutkovou podstatu zvláštního trestného činu, sesílití a podporovati účinek pachatelem zamýšlené předchozí vyhrůžky, jest to i ono jednání přičítati za samostatné souběžné trestné činy. Při zkoumání toho i onoho jednání v tom, co jím pachatel obmyslel, může se ovšem ukázati pochybným, zda pachatel dosah svých slov, jimiž ohlásil ublížení v budoucnosti, sám neseslabil nebo zcela nezrušil bezprostředním jednáním proti ohroženému a právě tím zraněním, které ohroženému způsobil; jest proto okolnost, že se proti ohroženému určitým způsobem spojeným s jeho poraněním zachoval, význačným důkazním prostředkem jednak pro zkoumání pachatelova úmyslu zákonem vyžadovaného, by uvedl ohroženého vyhrůžkou ve strach a nepokoj, jednak otázky, zda byla pachatelova vyhrůžka, hledíc k důležitosti zla, jímž bylo hrozeno, podle toho, jak byla provedena, způsobila vzbuditi důvodné obavy (srov. vývody k rozh. čís. 306 sb. býv. nejv. s. víd.). Touto otázkou se nalézací soud, třebaž ne výslovně, přece aspoň náznakem, obíral ve větě, že i z toho je zřejmo, že Ladislav Š. měl z vyhrůžky obžalovaného důvodný strach, že se obžalovaný pustil do provádění vyhrůžky. Za to však nalézací soud opomenul nejen ve vytčeném vztahu, nýbrž vůbec při vyhrůžce, že Š. neodleze zdráv, až se mezi čtyřma očima sejdou, zjistiti úmysl obžalovaného, uvéstí tím Ladislava Š-a ve strach a nepokoj, k čemuž by podle § 290 tr. ř. jako ke zmatku podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. i tak bylo přihlížeti z moci úřední. S hlediska výtky zmateční stížnosti o domnělé nepřípustnosti souběhu obou trestných činů má však toto zjištění význam, jak shora byl naznačen a jest proto již z tohoto důvodu zmateční stížnosti vyhověti a rozsudek v onom bodě zrušiti a poukázati nalézací soud, by věc nově projednal, při čemž bude zjistiti, pokud vůbec, najmě však i se zřetelem k tomu, jak obžalovaný proti ohroženému skutečně bezprostředně po vyhrůžce jednal a jaké to mělo pro ohroženého následky, může býti uznáno na úmysl obžalovaného, by Ladislava Š-a uvedl ve strach a nepokoj takovou vyhrůžkou ublížením na těle, že se jí mohla se zřetelem na okolnosti činu, mezi nimiž jest výslovně uvážiti ve vztahu k následujícímu jednání i důležitost zla, jímž bylo hrozeno, v Ladislavu Š-ovi vzbuditi důvodná obava. Tím jest i na prvním místě uvedená námitka zmateční stížnosti vyřízena.

Rozsudek jest však zmatečný u všech obžalovaných i ve výroku o vině pro přestupek podle § 411 tr. zák., při čemž zmateční stížnost právem vytýká, že náležitost tohoto přestupku, zda úmyslná uškození na těle zanechala i následky, není u žádného z poškozených zjištěna. Modřiny a boule u Ladislava Š-a, obžalovaným Jaroslavem M-ou přivoděné, modřiny na zádech a hlavě, zjištěné z jednání obžalované Eleonory H-ové u Boženy M-ové, jsou ovšem viditelné známky; bez zjištění porušení tělesné neporušenosti (tělesného zdraví) napadených, třebaže nepatrného, nezakládají však nutně náležitost »následků« v § 411 tr. zák. požadovanou. V čem záleželo lehké zranění, které Ladislavu Š-ovi podle rozsudku způsobil rozporkou František M., po případě v čem záleželo lehké ublížení na těle, jež měla v úmyslu přivoditi Eleonora

H-ová Františku Š-ovi, rozsudek vůbec neuvádí. Jest proto důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. opodstatněn.

Čís. 3934.

Pokud řidič automobilu zodpovídá (§ 335 tr. zák., § 53 odst. 2 min. nař. čís. 81/1910), nechal-li řídití auto spolujedoucím řízení neznalým majitelem auta.

(Rozh. ze dne 11. září 1930, Zm I 855/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmatečné stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 4. října 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice k novému projednání a rozhodnutí.

Důvody:

Zavinění obžalovaného shledává nalézací soud v tom, že nechal D-ého, majitele auta, auto řídití prý za velké rychlosti, již nelze použití při počátečním učení řídití automobil, ač věděl, že D. nezná řízení silostroje a mohl proto podle svého povolání a podle svých zvláštních poměrů postřící následky. Základem pro vinu podle § 335 tr. zák. jest ovšem, že se pachatel dopustil činu neb opomenutí, kterého se dopustiti neměl, jakmile mohl při náležité opatrnosti seznati jeho nebezpečí pro život nebo pro bezpečnost těla lidského (subjektivní stránka činu neb opomenutí); objektivně musí to však býti čin neb opomenutí v okruhu toho jednání, kde pachatel byl povinen a měl i možnosť určitým způsobem se zachovati a přes to se tak nezachoval. Nelze proto vytýkati opomenutí tam, kde pachatel není k určitému jednání povinen, nýbrž naopak kde se podle svých poměrů ani jinak zachovati nemohl. Obžalovaný podle zjištění soudu byl jen řidičem automobilu, jehož majitel byl přítomen, a majitel sám učinil disposici o řízení automobilu, an řekl obžalovanému, že bude další cestou řídití automobil sám. Nalézací soud zjišťuje vinu obžalovaného jen v tom, že se zachoval podle této dispozice vlastníka vozu, a jest zkoumati, zda spadalo za daných poměrů, kdy vlastníka vozu o jeho řízení sám disponoval, do okruhu řídičových povinností, bdíti nad tím, by automobil nebyl řízen osobou, které to není podle předpisu dovoleno. § 53 druhý odstavec nař. čís. 81/1910 ř. zák. činí jen držitele jízdneho silostroje zodpovědným za to, by motorové vozidlo bylo řízeno jen osobami, kterým je to podle předpisů dovoleno. V souzeném případě, kde byl přítomen a disposici o řízení automobilu učinil sám jeho vlastníka D., spadala tato dispozice a zodpovědnost za ni jen v okruhu povinností vlastníka vozu jako jeho držitele; poněvadž obžalovaný v té době, kdy o vozu disponoval sám přítomný